Ч. 221. Неділя 17 (4) жовтня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

Вечірне засїдане з д. 14. жовтня. — 55 засїдане I. сесиї IX. періоду.

Передвчерашне вечірне засїдане розпочало ся по 8 годинї. По заяві п. Маршалка кр., що справа допущеня до загальної дебати пос. Старуха не буде предметом голосованя, бо пісдя порозуміня зі згаданим послом удїлить єму п. Маршалок голосу в специяльній дебатї, розпочали ся промови ґенеральних бесїдників. Довгі промови виголосили оба бесїдники др. Козловский і др. Рутовский, а по кінцевім виводї референта меншости п. Васунґа і референта більшости п. Кшиштофовича та по фактичнім спростованю п. Целецкого зарядив п. Маршалок поіменне голосоване над тим, чи предметом подрібної дискусиї має бути резолюция меншости чи більшости. За резолюциєю меншости заявило ся 46 голосів, а за резолюциєю більшости 73.

Приступлено до дискусиї над резолюциєю більшости. При I. артикулї промовляв п. Старух, Сколишевский, бар. Баталїя, почім єго принято. При дискусиї над II. статею виголосив довшу промову пос. Стапиньский. По принятю єї ухвалено резолюцию пос. Марневского, щоби правительство поперло змаганя міст і рільничих орґанізаций в справі апровізациї міст.

Резолюцию пос. Маршалковича відослано до комісиї аґрарних реформ.

Пос. Стапиньский хотів ще поставити резолюцию, щоби евентуальну квоту за відшкодоване передано до розпорядимости кр. Видїлу, але що єї зголошено по замкненю дебати, то п. Маршалок не піддав єї під голосоване і замкнув наради о год. пів. до 2-ої в ночи.

Вчерашне ранїшне засїдане розпочало ся о год. 10 мін. 25 відчитуванем петиций. Відтак відчитано внесеня і інтерпеляциї.

Нагляче внесене поставив посол Сеник в справі підмоги для погорільцїв громади Смугова, жидачівского повіта.

Звичайні внесеня поставили: пос. Біс в справі утвореня повітового су_у в Ніску і пос. Юліян Бруницкий в справі законів, що нормують торговлю насїнем, штучними навозами і сконцентрованою пашею.

Інтерпеляцию внесли: пос. Олесницкий в справі безправного урядованя війта в Річчицях і поведеня дрогобицкого староства в часї доходжень в справі громадских виборів, переведених в Річчицях дня 26 вересня 1907 р.; п. Левицкий 1. в справі занехаяня обнятя громади Сулятич реґуляциєю Сьвічи і 2. в справі неправного заведеня польскої викладової мови в народній школї в Надорожневі; пос. Куровець 1. в справі обсади управи 6 клясової жіночої школи в Долинї і 2. до краєвого видїлу в справі побору лихварских відсотків в повітовій касї в Долинї; пос. Макух 1. в справі незаконного завішеня дїяльности читальнї „Просьвіти" в Гинковичах, заліщицкого повіта, 2. в справі незаконного урядованя війта Миколи Козака в Довгомостисках, мостиского повіта, 3. до краєвого Видїлу в справі фондів, зложених мешканцями равского повіта в повітовім видїлї на будову рускої ґімназиї в Раві рускій і 4. в справі престациї на будову школи в Немирові; пос. Меруновкч в справі концесиї на торги в Замарстинові.

По приступленю до дневного порядку мотивував пос. Маршалкович своє внесене на утворене краєвої рільничої ради, при чім зазначив, що та рада має опирати ся на істнуючих в краю рільничих орґанїзациях. Внесене відослано до кр. Видїлу.

Без дискусиї принято по тім закон в справі надачі громаді міста Кракова права до побору оплат без білетів вступу на театральні вистави, концерти і т. д.

Відтак слїдувала дебата над підвисшенєм ґарантиї краю для вкладок в галицкій Касї Ощадности до 100 міліонів корон.

2)

Султаньский сивий.

Сьміховинка з войскового житя — Ліхдорфа.

(Дальше).

То питане було майорови як-раз дуже на руку; він мав дійстно що до того ще кілька і то далеко ідучих бажань, лиш задля особистої суети не хотів з ними відразу виступити. Пускав поволи дим з папіроса перед себе і нїби надумував ся.

— Чи може ще чогось собі бажаю? — відозвав ся він. — Нї! Кінь добре уїзджений, дає ся дуже добре вичучити, легкий в писку, лиш на жаль, як всі Араби, трохи нервовий. Я не без труду привзвичаїв єго до електричного трамваю, та до всїляких возів і візків. Самоїздів я ще не стрічав. На вид такої скринї, що гонить, шумить і трубить, Ахмед би певно зноровив ся. Отже я просив би тебе, щоби ти не оминав такої перешкоди, я з засади не уступав ся також.

На лицях обох молодих офіцирів виступив леговький усьміх, бо они знали аж надто добре, як слабо держав ся майор на кони і як він старав ся оминати всяку перешкоду,

— Я буду що дня їздити на нім — відповів Тот — та й за кождий раз буду вибирати иншї дороги. Ти знаєш, пане майоре, що я хотів би мати того коня, бо то незвичайно фіґурантне зьвіря. Що він годен видержати, того ще не знаю, але на сивого до паради був би Ахмед знаменитий.

— Не на продаж — відповів майор усьміхнувшись. — Данчого не мав би раз і інфантерист мати для відміни расового коня? Може падишах ще колись дарує менї такого коника, я тодї відступлю тобі Ахмеда за половину цїни.

Майор встав і подав руку обом офіцирам на прощане.

— Отже стануло на нашій умові. Коли можу сивого післати тобі?

— Коли хочеш. В стайни єсть все котрийсь з вояків; коло мого коня єсть ще вільне одно місце і оно зовсім буде до твоєї розпорядимости.

— То я пішлю Ахмеда ще нинї. Отже дякую тобі сердечно, мій любий Тоте. А доглядай менї мого кониска, бо знаєш, як велике значінє має у мене Ахмед.

— Будь зовсім спокійний, пане майоре, твому сивому не стане ся нїяка кривда.

Майорови як би тяжкий камінь спав з серця. — Богу дякувати — думав він собі, коли відходив — що ся справа вже залагоджена. Я не гадав, що все так легко піде. Той Тот то таки трохи забита голова, він зараз згодив ся. Нехай же тепер мучить ся з конем, а я буду користати з єго роботи, коли верну. Ой так, треба бути хитрим, завсїгди дуже хитрим!

Гузар і офіцир з ґенерального штабу споглядали довго за відходячим майором.

— Так — відозвав ся Тот протяжним голосом — пан майор гадає, що я призвичаю єму єго коня до всїх наших модних комедий. Як би з сивого не такий красний кінь, то я би певно не був єму обіцяв. Таке пишне зьвіря заслугує на лїпшого пана.

— Не журп ся тим — сказав на то капітан від ґенерального штабу. — Пан майор і так вже стоїть одною ногою в цилїндрі, нехай ще впослїдне натїшить ся войсковими розкошами.

Панове закурили собі сьвіжі циґара і стали переглядати вечірні ґазети.

— Чи підеш нинї до театру? — спитав капітан почерез ґазету.

— Нї — відповів Тот — буду дома трохи робити. Знаєш прецї, що я хочу робити вступний іспит до воєнної школи; материя величезна, звичайний чоловік, котрий поза службою не єсть надчоловіком, не годен з тим упорати ся.

— То трохи пересадно. Таже й я перед чотирома роками здавав той іспит і дивував ся, як мало по правдї вимагають. В першій лїниї треба мати відвагу і довіре до себе самого, ставати сьміло до огню, а відтак вже все легко піде. Але під сим взглядом тобі чогось бракує. — Ну, а як там з донькою нашого командата корпуса?

— От, прошу тебе — відповів Тот тривожливо — лїпше не питай мене. Мої вигляди дуже сумні.

— Ти очевидно так вмавляєш в себе. — На послїдній забаві відзначала прецї тебе красна Герта перед всїми офіцирами.

— Она мене відзначала! Мій Боже, що

Спротивив ся тому внесеню пос. Олесницкий, але по виводах референта пос. Левенштайна, котрий полемізував з виводами пос. Олесницкого і просив палату, щоби поперла галицку Касу Ощадности в єї змаганю до розвитку, так само, як перед 15 роками спасла єї від упадку, — приняв сойм жадане підвисшене ґарантії краю для галицкої Каси ощадности.

З черги приступлено до справи санациї кравеих фінансів і до правительственного предложеня про увільнене особисто-доходового податку від кравеих додатків.

Перший промовляв член кравевого Виділу пос. Яль, який, вказавши на вагу справи, пригадав цілий дотеперішний перебіг акциї коронних країв і правительства в справі санациї кравеих фінансів. Потім пригадав санацийний проект б. міністра скарбу др. Коритовского; та сей проект не прийшов під наради парляменту, бо сесию замкнено, а тимчасом наступила зміна міністра.

Новий міністер др. Білиньский виступив з новим проектом, в якім підвисшив також податок від горівки о 50 сот. на кождий гектолітер-степень, а крім того податок від пива в двоє під умовою, що краї зречуть ся додатку до особисто доходового податку і самостійних оплат від горівки. Для Галичини після проекту др. Білиньского випало би 9,150 000 кор., коли др. Коритовский давав тілько 8 міл. кор. Крім того проект накидає якусь нову форму буджетованя і заводить якусь контрольну комісию, яка мала би розсліджувати кравеу господарку, а навіть мала би право вносити свое votum просто до центрального правительства. Кравеий Виділ вислав мемориял, в якім спротивив ся тому замахови на кравеу автономію. Крім того кравеий Виділ вказав, що до санациї повинна бути втягнена не лиш горівка, але й пиво. В кінци кравеий Виділ застеріг ся против того, що мін. Білиньский установляє раз на все дохід, виключаючи его від прирosту.

Бесідник заявляє ся против підвисшуваня прямих податків а за підвисшенем особисто доходового податку в висших клясах і заведенем податку люксусового. Знижуванє виміру реальних податків есть тілько латанином не справедливої австрийскої податкової системи. Підвисшене податку від горівки найде згоду з боку Русинів тільки при iunctim з підвисшенем податку від пива. Рівночасно з тим мусить бути переведене знесене 2 найнизших кляс податку домово клясового, хоч проти него виступають заступники міст і з'орґанізованого пролетарияту.

По промовах ще пп. др. Левицкого, ґр. Пініньского, котрий полемізував з п. Левицким і п. Кшечуновича замкнув п. Маршалок засіданє о год. $2^1/_4$ по полудни, назначуючи слідуюче на год. 9 вечером.

Новинки.

Львів, дня 16 жовтня 1909.

— Про авдиенцию пані Тропш у Є. В. Цісаря доносять віденські ґазети: Пані Тропш, з роду Брайтенедер, явила ся дня 14 с. м. в цісарскій палаті, щоби там представити ся Цісареви яко сьвідок звістного замаху в лютім 1853 р. Пані Тропш має тепер 69 літ, але виглядає так, як колиб мала ледво шісдесять, есть родовитою Віденкою, женою будівничого і властителькою камениці. Цісар довідав ся случайно о ній від Архікн. Ізабелї і то довело до єї авдиенциї. Приїхавши до палати, була так зворушена, що забула в повозі свої старі сьвідоцтва шкільні і чоловік аж мусів єї завернути. В передній комнаті приняв єї оден полковник, а ад'ютант цісарский від служби дав Цісареви знати, що она прийшла. Цісар підійшов до неї і привитав єї сердечно а притім висказав свое здивованє, що она виглядає так молодо, хоч в 1853 р. мала преці вже дванайцять літ. На то відповіла п. Тропш, що й Цісар, як на свої ліга, виглядає молодо, а тота відповідь ще тим більше втішила Цісаря, коли п. Тропш додала: Звиніть Ваше Величество, але я так говорю, як вмію. Цісар розпитав єї відтак про єї особисті і родинні відносини та казав їй розповісти свої спомини з того 18 лютого. Коли п. Тропш відтак спитала: Чи Ваше Величество не виділи тоді тої дівчинки, що бігла через башту? — сказав Цісар: „Не можу вже собі пригадати. Але то й не дивота; бо з одної сторони мусів я тоді бути дуже зворушений, а відтак то вже давні часи.“ З цікавостию оглядав Цісар той дарунок, який дістала була п. Тропш, коли показало ся, що она спізнила ся до школи лиш длятого, що бігала по поліцаїв. По авдиенциї поїхала п. Тропш з мужем до церкви сьв. Стефана, а звідтам на обід до сина, котрий есть ґеометром.

— Важна почтова постанова. Після рескрипту ц. к. Міністерства торговлї з дня 12 серпня с. р. ч. 29.183 мае ся точно інтерпретувати виїмкові постанови артикулу XIX точки 3 б. виконного реґуляміну до межинародного почтового договору, вглядно листової тарифи II §. 12 ц/б. (стор. 39), після котрих вільно на друкованих візитових листках, як також на листках, розсиланих з нагоди Рождества Христового і зміни року, дописувати адресу і становище надавця, як також поздоровленя, бажаня, подяки, кодоленциї і инші вискази ввічливости, найбільше в пятьох словах.

Не вільно проте, ані у внутрішнім, ані в межинароднім обороті, дописувати на листках з видами, франкованих як друки, ніяких поздоровлень, бажань і т. и.

Коли на листках з видами, франкованих як друки поміѣстить ся якінебудь дописки, то такі посилки треба уважати за переписні листки і обтяжувати додатковим портом, в подвійній висоті хибуючої франкатури.

— Пригода калїки. На будові дому при ул. Раппапорта в наслідок хибної будови рущтованя впав з висоти першого поверха підмайстер Йосиф Гарліцкий, каліка, котрий вже давнійше зломив був собі одну ногу і ходив на кулї, та зломив собі ще й другу ногу. Нещасливого відвезено до шпиталю.

— Огні. В селї Задниші[в]ці коло Підволочиск знищив сими днями огонь 5 загород селяньских враз зі всіма сегорічними запасами збіжа і паші. Шкода есть значна.

— Катастрофи на зелїзницях. В Моравскій Остраві наїхали онигди на себе два поїзди міскої зелїзниці, кождий о 3 ваґонах. Стовк був так сильний, що 4 ваґони розлетіли ся на дрібні кусні. Кількайцять осіб есть ранених. — Коло стациї Вершец на Угорщині наїхав поспішний поїзд на поїзд товаровий, причім 4 подорожні і 6 осіб зі служби зелїзничої потерпіло рани. — З Сараева доносять: Поїзд войсковий вискочив з невідомої причини із шин коло стациї Ляпуяра. Оден вояк з 57 пп., котрий разом з трома иншими вискочив з ваґона згинув на місци, прочі покалічили ся.

— Дрібні вісти. Вчера відбуло ся в Чорткові торжественне відкрите тамошної учительскої семинариї. Відкритя довершив віцепрезидент кравеої Ради шкільної др. Дембовский. — Маґістрат міста Львова розписав на день 28 с. м. лїцитацию 917 штук дубів на пни в Болотни, перемишляньского повіта. — Згублено книжочку почтової каси ощадности на 1233 К. — Д. Цівер, пастир із Сиґнівки згубив пулярес з 240 К. — В Перемишли кинула ся Сяну якась панна Р. шукаючи смерти в ріцї, але єї ще в пору витягнули з води.

— В справі памятника Шевченка в Києві доносить „Рада“, що зпоміж осіб, покликаних головним київским комітетом на членів комісиї, що має рішати при оцінці проєктів памятника Шевченка, згодив ся між иншими

то значить? Я танцював кілька разів з Гертою і мав то щастє, що повів єї до столу — тілько й всего.

— Любий Максю — засьміяв ся на то капітан — ти взяв собі очевидно за взорець добрягу, нашого майора Кернера і не хочеш також нічого говорити.

— Бо не маю що розповідати. Признаю, що менї може би й удало ся позискати серце доньки, але старий — о, з ним нема ради.

— Менї то якось не містить ся в голові. — Ти з доброго дому, наші родинні звязи, що сягають аж до найвисших кругів а фінансово находиш ся в такім положеню, що можна тобі того завидувати.

Тот усьміхнув ся на то сумно. — Мої доходи чей би вистали на то, щоби удержати жінку — гроші не грають тут ніякої ролї Трудність зовсім в чім иншім. Тобі, як мому приятелеви можу признати ся, що я певний любови мої Герти, але — але поки що мушу ждати на якийсь догідний случай; може удасть ся менї, що мене приймуть до военної школи.

— Друже Максю, ти рішучо на злій дорозі. Будь мужчиною, піди сьміло і весело до старого та попроси о руку Герти. Після мого погляду міг би він собі лиш поґратулювати, що дістане такого зятя.

— Добре тобі говорити! Сьміи ся з мене або й ні а я тобі кажу зовсім отверто, що не маю відваги піти просто до нашого команданта корпуса. Я волів би станути перед кількома пушками ворога, як предкладати Єго Екселенциї бажане, що хочу стати его зятем. Ні, ні, любий друже, так годі, коли не знайде ся якась відповідна нагода —

— Котру ти, розуміє ся, пропустиш — перебив єму капітан. — Я на твоїм місци кинув би до лиха тоті приготовленя до военної школи. Дослугувати ся у войску тобі не по треба; лиши го тим товаришам, що служать за ґажу. Лиши ся при своїм полку і ожени ся зі своєю Гертою. Коли станеш зятем старого, то будеш і без того небавком его ад'ютантом, він не потребує тоді розлучати ся зі своєю однісенькою дитиною а ти будеш мати чудові ґарнізони. Відносини складають ся так користно як лиш можна.

Тот призадумав ся. Офіцири ґенерального штабу рекрутують ся, як звістно, з найліпших людий в армії; капітан Міллер мав длятого у ляйтнанта від гузарів не мале значінє. Міллерові слова були для него сьвяті і о них не міг він сумнївати ся.

— Ходи тепер до театру — говорив капітан дальше — і не жури ся. Я би заложив ся, що командант корпуса з женою і донькою сидить в ложі. Мусиш піти зі мною!

Тот дав ся легко намовити. Оба офіцири заплатили і вийшли, взявши ся попід руки.

2.

В льожі опери сидів ґенерал Редер з женою і донькою. Герта, красавиця хоч куди, може вже скінчила була вісімнайцятий рік. Круглявє, хорошеньке єї личко окружало буйне чорневолосє, погляд єї великих очий був лаґідний і повен одушевленя а цілу єї повабну стать покривав чар якоїсь поетичности.

Тот і капітан мали свої місця в перших рядах; они поклонили ся з повним поважанем до льожі. Герта подякувала ввічливо, підчас коли суворе лице Єго Екселенциї зморщило ся і могло віщувати так само бурю як і погоду.

— Чи видів ти — відозвав ся гузар до свого товариша, — як старий вхзвірив ся на мене своїми сьвітячими очима? І ти хочеш, щоби я пішов до него?

— Мій любий, але я й побачив, що Герта, довше і сердечнїйше тебе витала, як би то належало ся. Коли має ся таку резерву за собою, то можна вже зважити ся на битву. Ти, бачиш, не розумієш ся ще на стратеґії нічого.

— Прошу тебе, дай менї спокій зі стратеґією, я і без того сам собі докоряю, що сиджу нині в театрі замість працювати дома. Менї показує ся щораз яснійше, що я лиш яко офіцир ґенерального штабу міг би з нею одружати ся. Але лиш як звичайний ляйтнант —

Тут зачала грати музика і перервала розмову.

(Дальше буде).

і М. Коцюбиньский бути членом сеї комісиї. Відмовились взяти на себе сей обовязок В. Орловский через недугу та інжинір Тимошенко. Сей надіслав до комітету й мотивовану заяву. На думку д. Тимошенка на членів жірі потрібно запросити ще й артистичні сили, артистично авторітетних людий з Кракова, Праги та Відня, де єсть богато ріьбарів Славян. Конкурс слід на думку автора листа оголосити міжнародним, аби він не вийшов великоруским, зважаючи на слабі сили Українців.

— **Жите за дику качку.** З Бережан доносять: Практикант господарский в маєтности ґр. Потоцкого в Раю під Бережанами, Тадей Холєвіньский вибрав ся був сими днями на польованє на дикі качки, які у великій скількости жирують в очереті бережаньского ставу. По кількох вистрілах добачив, що одну качку, котра застрілена, впала до води, вхопив похват води і віс на середину ставу. Не взявши пса з собою ані не маючи човна, лишив на березі рушницю, одіне і торбу, та не надумуючись богато, скочив сам по качку у воду. Коли вертав вже з качкою до берега, чи ражений апоплексиєю, чи може дістави сильних корчів, пішов під воду, котра в сім місци 4 до 5 метрів глубока, і утопив ся. Тіла нещасливого не можна було й доси відшукати.

— **Обманьства при реґуляциї Прута.** Сими днями прибуде до Чернівець комісия, складаюча ся із міністерияльного радника Р. Сідека, будів. рад. Й. Самбавска, пов. старости Доленґи-Еміновича і рах. нардадн. Розетіґа, щоби добре з'орентувати ся з обманьствах, які зайшли в послідних часах при реґуляциї Прута. Правительство спонукає мабуть сю комісию, щоби она удала ся і на оглядини реґуляциї Молдави, Сучави і Черемоша. Найбільше потерпіли при сих махінацях наші селяни, котрі при реґуляциї пролили не одну каплю поту, думаючи, що зароблять собі гарний гріш. Завелись они в своїх надіях страшно, бо гроші, яких робітникам через довший час не виплачувано, пропали без сліду.

Всячина

для науки і забави.

— **Недуга богатого шейха.** Один европейскій лікар проживаючий в Каїрі розповідає слідуючу історию із своєї практики:

В горішнім Єгипті, дуже далеко від стациї зелізничої, проживав незвичайно богатий Феллах (єгипетский хлібороб) в щасливім подружу і зовсім здоров серед громади своїх численних дітий. Щасливий то чоловік: молодий, здоровий, богатий а до того ще й омда (війт) в своїм селі. Але одного дня, коли продав послідну збірку бавовни і приніс до хати кілька нових тисячів фунтів золотом, взяло ся его нещастє: обковані зелізом і закопані добре в землю в комнатах скрині показали ся вже занадто повні. Дід і батько наповняли їх а за їх примiром і він так само. Коли же було би великою провиною і тяжким гріхом против его віри складати тоті гроші в банку або позичати на проценти, то він скликав родинну раду а коли тота не могла нічого ухвалити, то скликано сільску раду в его домі. При каві і папіросах ухвалено по довгім балаканю, щоби наш шейх Ібраґім їздив від часу до часу до Каїра і тут в розумний, аллаху угодний спосіб видавав по троха з тих гроший. Его щирі свояки і краяни порадили єму, що найбільше до про чоловіка на сім сьвіті, здоровля, вимагає того, щоби на него видавати як найбільше гроший а не держати его даром під ключем дома.

— Колиж бо я зовсім здоров на тілі і души — боронив ся шейх Ібраґім. — Але добре буде тобі довідати ся від лікарів в мечеті. Може у тебе єсть якась недуга, котрої ще не видко і котрої ще не можна відчути — сказав на то один сільский мудрець.

Отже найблизшим поспішним поїздом, що відходить з Люксора до Каїра, поїхав шейх в супроводі кількох своїх товаришів, набравши повні міхи гроший а задля осторожности дав кождому якусь пайку до переховання. Ставувши в досить нужденній феляхскій господі, закликав він аптикаря і казав єму вишукати дванайцять найславнійших лікарів, щоби они его оглянули. Аптикар вишукав таких лікарів. Чотирох мало титул паші, вісім титул бея. Що дня радив ся иншого доктора; наконець дванайцятого дня прийшли до мене. Увійшло їх пятьох хлопців як' дуби і мав вишукати між ними недужого. Надармо шукав я его, аж остаточно найздоровійший з них Ібраґім сів собі коло мене, та питає мене: Котра година! — Осьма — кажу трохи здивований. — Оглянь же мене докладно аж до десятої години а я тобі за то заплачу! — Деж тебе болить? — То вже твоя річ знайти, де болить, того я й прийшов до тебе — відповів Ібраґім досить не чемно.

Я взяв ся его оглядати і оглядав цілу годину. На кожде моє питанє відповідав він або „ні" або усьміхав ся злобно. Наконець сказав я єму, щоби убирав ся, бо він зовсім здоров. Ібраґімови лиш очи засьвітили ся; він добув свій мішочок з грішми і поклав передмене десять фунтів штерлінґів і сказав: З дванайцять лікарів, між тими чотирох пашів, сказали мені одинайцять, що я тяжко недужий на нерви, на жолудок, легки і серце та записали мені яких трийцять рецепт, котрі я ось тут дру під тобою. Лиш тобі одному дав Господь Бог тілько розуму, що ти не знайшов у мене ніякої хороби. За то і маєш від мене найбільшу заплату, а я вертаю здоров до мого села.

Вісім днів по тій події принесли мені два арабскі наймити товсту вівцю і чотири великі индики в дарунку від Ібраґіма та поклін від него.

Ціна збіжа у Львові.

дня 15 жовтня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові:

Пшениця	13 —	до	13·20
Жито	9·40	до	9·50
Овес	7·30	до	7·50
Ячмінь пашний	7·30	до	7·50
Ячмінь броварний	7·50	до	8·50
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	—·—	до	—·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	—·—	до	—·—
Конюшина біла	—·—	до	—·—
Конюшина шведска	—·—	до	—·—
Тимотка	—·—	до	—·—

Телеґрами.

Рим 16 жовтня. Вчера вечером кількох молодих людий хотіло підпалити церков С. Джованні. Поліция недопустила до того.

Барцельона 16 жовтня. Чотири особи, обжаловані о участь в послідних розрухах, стають нині перед военним судом. — Властитель маґазину, в котрім експльодувала оногди бомба, помер в ночи. Арештовано кілька осіб о доконанє того замаху.

Атини 16 жовтня. Палата послів ухвалила однодушно закон о зміні начальної команди в армії та закон о обмеженю дотеперішних прав князів королівского дому відбуваючих службу в армії.

Альбукерке (Кольорадо) 16 жовтня. Арештовано тут якогось мужчину, у котрого знайдено острий ніж. Він заявив, що мав намір убити Тафта.

Ню-Йорк 16 жовтня. Рада міста устроїла вчера вечером надзвичайно торжественне принято на честь Кука; вручено єму памятку і висказано признанє за его відвагу, бо він був перший, котрий застромив американьский прапор на північнім бігуні.

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: $2^{\underline{30}}$, $5^{\underline{50}}$, 7·25, $8^{\underline{55}}$, 9·50, 1·10*), 1·30, 5·45, $8^{\underline{40}}$, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, $2^{\underline{15}}$, 5·40, $10^{\underline{30}}$.
З Черновець: $12^{\underline{20}}$, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, $2^{\underline{05}}$, 5·58, $6^{\underline{40}}$, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.
З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, $10^{\underline{12}}$.
З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·$\underline{44}$, 6·$\underline{29}$ *), $11^{\underline{55}}$ *).
*) З Вининк.

На дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·$\underline{28}$, 6·13*), 11·$\underline{39}$ *).
*) З Вининк.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсї, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

числа льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до переховапя цінні папери і уділяє на них задатки.

Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити
(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касї сховок до виключного ужитку з під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В тім напрямі починає банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).